

C.43-58. – ISSN 1993-0259.

2. Про інформацію: Закон України від 2.10.1992р. № 2657-ХІІ. ВВР. 1992. № 48. С. 650.

3. Білоус В.С. Зв'язки з громадськістю (паблік рілейшнз) в економічній діяльності [Текст]: [Навч. посіб.]. К. КНЕУ, 2005. 275с.

Ковтонюк Юлія

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник, д.н.держ.упр., доц. Толуб'як В.С.)

ЗАБЕХПЕЧЕННЯ ПРАВ ГРОМАДЯН З ОБМЕЖЕНИМИ ФІЗИЧНИМИ МОЖЛИВОСТЯМИ В ГРОМАДСЬКОМУ І КУЛЬТУРНОМУ ЖИТТІ

Ставлення до людей різних соціальних категорій віддавна було тестовим показником людяності та толерантності суспільства. Позаяк люди з інвалідністю складають найчисельнішу групу меншин, а комфорт та можливості реалізації потреб таких людей не приватна, а суспільна проблема – питання всебічної допомоги тим, хто гостро цього потребує, завжди на часі.

За даними ООН, від 10 до 15 % населення Землі (а це майже 1 мільярд) – люди з інвалідністю [2]. В Україні люди з обмеженими фізичними можливостями становлять теж вагому частку суспільства. За офіційними даними, станом на 1 листопада 2017 року кількість людей з інвалідністю в Україні склала 2,6 млн осіб (6 % населення) [1]. Тому забезпечення умов для безперешкодної їх участі у громадському і культурному житті, створення для них можливостей мистецької та інтелектуальної творчості, доступу до надбань культури і мистецтва становлять важливий складовий елемент успішного розвитку всього українського суспільства.

Для забезпечення прав і можливостей інвалідів для участі в громадському і суспільному житті нарівні з іншими громадянами державою створюються правові, економічні, політичні, соціальні, психологічні та інші умови, які полягають у:

- виявленні, усуненні перепон і бар'єрів, що перешкоджають забезпеченню прав і задоволенню потреб інвалідів, у тому числі щодо доступу ними до об'єктів громадського та цивільного призначення, благоустрою, транспортної інфраструктури, транспорту, дорожнього сервісу, інформації та зв'язку, а також до освіти, праці, культури, фізичної культури і спорту (з урахуванням індивідуальних можливостей, здібностей та інтересів інвалідів);
- охороні здоров'я, соціальному захисті, забезпеченні виконання індивідуальної програми реабілітації інвалідів, наданні пристосованого житла;
- сприянні громадській діяльності.

Після ратифікації Україною Конвенції про права інвалідів Урядом України, відповідальними за соціальну й культурну сферу міністерствами було

вжито чимало заходів, спрямованих на реальне впровадження в життя положень цієї Конвенції. Зокрема, постановою Верховної Ради України від 13 січня 2015 р. затверджені «Рекомендації парламентських слухань на тему «Освіта, охорона здоров'я та соціальне забезпечення дітей з порушенням психофізичного розвитку: проблеми та шляхи їх вирішення» [3].

Крім того, було затверджено план заходів щодо створення безперешкодного життєвого середовища для осіб з обмеженими фізичними можливостями та інших маломобільних груп населення. У Плані заходів «Безбар'єрна Україна» були передбачені конкретні заходи щодо створення безперешкодного доступу для осіб з інвалідністю до громадських будівель, зокрема, й до закладів, які забезпечують задоволення культурних і дозвіллевих потреб громадян.

Постановою Кабінету Міністрів України від 1 серпня 2012 р. № 706 затверджена «Державна цільова програма «Національний план дій з реалізації Конвенції про права інвалідів» на період до 2020 року».

Серед очікуваних результатів Програми визначено створення для інвалідів безперешкодного доступу до об'єктів громадського та цивільного призначення, благоустрою, транспортної інфраструктури, дорожнього сервісу, транспорту, інформації та зв'язку, а також з урахуванням їхніх індивідуальних можливостей, здібностей та інтересів – до освіти, культури, туризму, фізичної культури і спорту.

На виконання цих положень закону була впроваджена низка змін в державні будівельні норми (ДБН). Однією із таких державних будівельних норм, що передбачають і регулюють архітектурну доступність культурно-мистецьких закладів для інвалідів, є ДБН В.2.2-16-2005 «Будинки і споруди. Культурно-видовищні та дозвіллеві заклади».

Згідно з пунктом шостим Розпорядження Кабінету Міністрів України від 21 серпня 2013 р. № 630-р «Про сприяння громадським організаціям інвалідів у їх діяльності, місцевим органам виконавчої влади рекомендовано при складанні місцевих бюджетів передбачати кошти на проведення ремонту підприємств і організацій невиробничої сфери Українського товариства глухих та Українського товариства сліпих, їх соціально-культурних підрозділів.

Отже, упродовж останніх років, а особливо після ратифікації Конвенції про права інвалідів, в Україні сформована правова база для забезпечення участі осіб з інвалідністю в культурному житті, відпочинку та дозвіллі. Проте, щоб забезпечити успішний розвиток українського суспільства, державі необхідно, насамперед, звернути увагу на всі ті соціальні ініціативи, які є справжнім проривом у зміні ставлення суспільства до людей з інвалідністю, а також забезпечити умови для безперешкодної участі осіб із інвалідністю в громадському та культурному житті, створити для них можливості для

реалізації мистецької та інтелектуальної творчості, доступ до надбань культури і мистецтва.

Використані джерела

1. В Україні кількість людей з інвалідністю зросла до 2,6 млн і становить 6% населення. <https://day.kyiv.ua/uk/news/281117-v-ukrayini-kilkist-lyudey-z-invalidnistyu-zrosla-do-26-mln-i-stanovy-6-naselennya>
2. Інклюзивні культурні ініціативи та мистецькі заходи як один зі шляхів становлення соціальної моделі інвалідності в Україні. http://nlu.org.ua/storage/files/Infocentr/Tematch_ogliadi/2017/zaxodi.pdf
3. Участь інвалідів у культурному житті, проведенні дозвілля й відпочинку. Національна доповідь. http://195.78.68.75/mcu/document/245064257/Nats_dopovid_uchast_osib_z_inval_v_kult_jitti.doc

Ковальчук Ірина Вадимівна

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Богач Ю.А.)

РЕГЛАМЕНТУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЯК НЕВІДСМНИЙ ЕЛЕМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ЗМІСТОМ РОБІТ

Методологічні підходи до регламентування діяльності організації включають в себе набір принципів, підходів, процедур до регламентування діяльності внутрішніх підрозділів, посадових осіб, змісту праці.

Регламент визначає послідовність виконання управлінських завдань і умови їх вирішення. Він є науковою основою побудови і розвитку структури управлінського апарату, наділяє цю структуру, відповідно до цілей організації, необхідним комплексом виконуваних завдань.

При проведенні регламентування необхідно опиратися на стратегію, правові норми, конвенції, міжнародні стандарти природоохоронної діяльності, сформовані традиції та відпрацьований досвід роботи в даній галузі.

Регламентування діяльності повинно розглядатися з позиції раціоналізації як трудових процесів, так і роботи з персоналом, її форм і методів. Основною метою цієї діяльності є не тільки сучасне забезпечення організації кваліфікованим персоналом в необхідній кількості, а й регламентація ефективної роботи трудових колективів, її раціоналізація на цій основі.

Основні напрями раціоналізації управлінської діяльності можуть бути спрямовані на процес та на персонал. До напрямів, спрямованих на процес, належать аналіз і раціоналізація функцій управлінської діяльності, організація процесів, аналіз і раціоналізація інформаційних потоків, виявлення резервів у застосуванні технічних засобів і технології виконання управлінських робіт